VI

LEO

„Jak umřel?“ zeptal se Leo. „Myslím Beckendorf.“

Will Solace se vlekl dál. „Výbuch. Beckendorf a Percy Jackson odpálili výletní loď plnou nestvůr. Beckendorf se z ní nedostal.“

A zase to jméno – Percy Jackson, ztracený kluk Annabeth. Ten tady musel mít prsty ve všem, pomyslel si Leo.

„Takže ten Beckendorf byl hodně oblíbený?“ zeptal se Leo. „Myslím – než vyletěl do vzduchu?“

„Byl ohromný,“ potvrdil Will. „Když umřel, nesl to těžce celý tábor. Jake se stal hlavním instruktorem uprostřed války. Vlastně stejně jako já. Jake se moc snažil, ale nikdy nechtěl být vůdcem. On jenom rád něco vyrábí. A po válce se to začalo kazit. Vozy srubu číslo devět vybuchovaly. Jejich roboti nefungovali. Vynálezy se jim začaly kazit. Bylo to jako prokletí a nakonec se tomu tak začalo říkat – prokletí srubu číslo devět. A pak měl Jake tu nehodu –“

„A ta měla něco společného s tím jejich problémem,“ hádal Leo.

„Pracují na tom,“ přisvědčil Will bez velkého nadšení. „A už jsme tady.“

Kovárna vypadala, jako by v řeckém parthenonu přistála parní lokomotiva a pak s ním srostla dohromady. Zdi umouněné od sazí lemovaly bílé mramorové sloupy. Komíny chrlily kouř na zdobný štít s vytesanými bohy a nestvůrami. Budova stála na kraji potoka a několik vodních kol otáčelo řadou bronzových soukolí. Leo slyšel zevnitř skřípání strojů, hučící oheň a kladiva bušící do kovadlin.

Prošli dveřmi a dvanáct kluků a holek, kteří tam porůznu pracovali, ztuhlo. Hluk umlkl až na hukot výhně a klapot kol a páček.

„Zdar, lidi,“ pozdravil Will. „Tohle je váš nový brácha Leo – hm, jak dál?“

„Valdez.“ Leo se rozhlédl po ostatních tábornících. Vážně je s nimi všemi příbuzný? Měl bratrance z velkých rodin, ale odjakživa žil sám s mámou – dokud neumřela.

Jeho sourozenci ho obklopili a začali mu potřásat rukou a představovat se. Jména mu splývala dohromady: Shane, Christopher, Nyssa, Harley (jo, jako ta motorka). Leo věděl, že si to nezapamatuje. Bylo jich moc. Bylo toho na něj všeho moc.

Nikdo se nikomu nepodobal – různé typy tváří, odstíny kůže, barvy vlasů, výšky. Nikdo by nikdy neřekl: *Á, klan héfaistovců!* Ale všichni měli silné ruce, hrubé a s mozoly, flekaté od oleje. I malý Harley, kterému nemohlo být víc než osm, vypadal, že by zvládl šest kol s Chuckem Norrisem, a ani by se nezapotil.

A měli společnou i jakousi posmutnělou vážnost. Stáli s rameny svěšenými, jako by jim život dal co proto. Několik lidí